

Kultur / **Bøger**

Modsat kørselsretningen

Tine Høeg. Foto: Lærke Posselt.

ANMELDELSE / 03.02.17

Tine Høeg debuterer med en forglemmelig knækprosaroman om pendlere og gymnasielærere. Og om begær, drifter og en affære, der er dømt til at mislykkes. Nye rejsende udforsker nogle af kærlighedens smertelige gråzoner, men lykkes bedst som lærerværelsessatire.

Felix Rothstein

Hovedpersonen i Tine Høegs debutbog er en ung kvinde, der netop har fået job som gymnasielærer i Næstved. I toget på vej til sin første skoledag møder hun en mand. Han er også pendler. Ti år ældre, gift og far til en lille pige. Deres knæ strejfer hinanden, de falder i snak og pludselig knalder de ude på det snævre togtoilet. Nye rejsende handler om en affære mellem hovedpersonen og manden, hun møder i toget og de følelser og det begær, der griber hende. Og om at føle sig som en outsider i voksenlivet.

Hovedpersonen kæmper nemlig med at være i sit eget voksenliv. Forventningerne fra gymnasiets ledelse, fra eleverne og fra familien maser sig hele tiden op imod hendes voksende begær og seksuelle drifter i affæren med den gifte mand. Ligesom hendes begær og drifter maser sig op mod konventioner om ægteskab, parforhold og kernefamilie. Nye rejsende er fuld af skam og sorg og kærlighed. Men selvom Tine Høegs knappe knækprosa, et sted mellem digt og roman, kan være skarpt registrerende og fuld af

knugende detaljer («du kommer til at kysse mig på munden / om eftermiddagen da vi siger farvel / vi står med vores cykler foran Hovedbanegården / du trækker hovedet til dig med et ryk») bliver Nye rejsende aldrig rigtig rørende eller medrivende. Det meste af romanen glider ligesom forbi, som landskabet i en togrude.

I både pendleren og gymnasielæreren finder Tine Høeg ellers en interessant figur. Hun er på samme tid tæt på og langt fra i sine relationer til dem, hun omgiver sig med. Pendlerne deler togkupeens nærmest intime, dagligstueefterlignende rum – måske hilser de på hinanden, måske veksler de bemærkninger om sporarbejde og billetpriser – men de bliver aldrig fortrolige og er alle på vej til hver deres destination. På samme måde er gymnasielæreren en del af elevernes liv og hverdag, men står samtidig helt udenfor deres sociale systemer. Og de kommunikerer på en anden frekvens som da hovedpersonen i et anfald af kækhed kalder eleven Christina for Chris og senere får en mail: »jeg vil egentlig helst bare kaldes Christina«. Men hovedpersonen kommer også til at spille en helt tredje tæt på/langt væk-rolle i romanen. Som elskerinde til en gift mand, der ikke er indstillet på at blive skilt, er hun både en del af hans liv og en skamfuld hemmelighed. De mødes i kupeen, står af i Ringsted, dyrker sex i et buskads osv. Han sender sms'er til hende, men hun må ikke skrive til ham. Han sætter grænserne, hun må bare følge med. Som en skygge, som en, der »sidder modsat kørselsretningen / og ser tingene forsvinde«. Hans stemme er næsten totalt fraværende og det er hele tiden hovedpersonens *jeg*, der ser hans *du*. Således gentager deres møder sig sprogligt, nærmest efter en formel:

»sjette gang jeg ser dig nøgen:

mit soveværelse

jeg lægger mig på sengen

bagefter

ved siden af den hovedpude

du har mast helt flad«

Det er denne smertelige ambivalens, der tydeligt er omdrejningspunktet i *Nye rejsende*. Hovedpersonen fantaserer om at møde hans kone, om at være mor til hans datter, men den desperate intensitet, der knuger hende, trænger kun sjældent igennem og paradoksalt nok kommer den altopslugende affære til at fremstå med et skær af ligegyldighed i læsningen.

I *Nye rejsende* er Tine Høeg klart bedst, når hun er sjov. Det er hun heldigvis ret tit, selvom hendes observationshumor ofte er meget subtil og næsten svær at få øje på. Men hovedpersonens gennemtrængende blik, der både omfatter hende selv, kollegerne og eleverne indfanger stribevis af

morsomme, pinlige og akavede situationer i klasselokalet og på lærerværelset. Beskrivelserne af spisefrikvarter, studietur til Rom og gallafest hæver sig ofte til en regulær satire. Især lærerne, der smågenialt kun omtales som deres interne initialforkortelser, er rammende skildret: KILI »underviser i engelsk / med en stærk britisk accent« og FLIB »skifter til maosko« mens hans »undervisning er meget IT-baseret«. Tine Høeg formår med sit enkle og præcise sprog at stanse personer og situationer ud, så de står som komiske karikaturer, der samtidig er dybt troværdige. Festen på gymnasiet er et højdepunkt, temaet er engle og dæmoner og hovedpersonen skal stå i baren sammen med en kollega:

»FLIB har en flammeskjorte på

han har købt plastikhorn

og taget skosværte med

til at male fipskæg

er du helt sikker?

han rækker et sæt horn frem mod KILI

hun tager sine ørerpropper i

man kan jo lige så godt gå all in siger han til mig

vi har den første barvagt sammen

kan I holde til det drenge?

siger han når han skænker fadøl

alle vil betjenes af ham

og låne hans horn

og have ham med på deres selfies«

Nye rejsende kan sådan cirka læses på den tid, det tager toget mod Nykøbing Falster at køre fra Hovedbanegården og til Næstved. Desværre er der overhængende fare for, at bogen er glemt, når toget atter sætter kurs mod København.

FAKTA

Tine Høeg

Nye rejsende

Rosinante

224 sider, 199 kr.